

10. En sammansvärjning.

Kvarlevan av konung Sigismunds slagna parti i Finland hade fällt modet vid underrättelsen om Helsingfors lantdag. Alla adelsmän som hade något att förlora drogo sig mer och mer tillbaka från de få halsstarriga som ännu djärvdes stämpla till den avsatte konungens förmån, och dessa voro till största delen förtvivlade spelare vid lyckans raffelbord, äventyrare beredda att våga allt. Men det fanns här och där ett sällsynt undantag.

På Kurjala gård i Lampis socken av Tavastland bodde den tappre Ivar Tavasts änka, Karin Stensdotter Fincke, en av dessa kvinnor som kunna älska utan gräns och hata utan försoning. Under den första och skönare hälften av sitt liv hade hon offrat allt för sin kärlek till en riddare utan fruktan och tadel; den senare dystra och ensliga hälften av detta liv ägnade hon åt den dyra plikten att upprätta hans ära. En dag i februari detta samma år 1616 kallade hon till sig yngre sonen, den ljuslockige Bengt, på vars blida och fagra anlete hon läste hela det lyckliga minnet av kärlekens dagar, men icke en skugga av hatets, och sade till honom: — Min son, du är aderton år, din arm är stark, ditt hjärta är trofast, och jag har låtit uppfostra dig i alla ridderliga övningar. Det är nu tid att du hämnas din fader.

Ynglingen teg. Modern fortfor: — Jag vet dina tankar. Din äldre broder Sten Ivarsson är släktens